

РЕШЕНИЕ

№ 12902

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Геновева Йончева
Златил Чолаков

като разгледа дело номер **1905** по описа за **2026** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт Вл. П., срещу решение № 182 от 15.01.2026 г. по анд № 12238/2025 г. на Софийски районен съд, 134 - ти състав, с което е отменено негово Наказателно постановление /НП/ № 23 – 4332 – 013187/16.06.2025 г.

С отмененото от съда НП е наложено административно наказание на А. Ю. на основание чл. 175а, ал 1, пр. 3 – то от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – глоба в размер на 3000 (три хиляди) лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца, за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението е неправилно - постановено е в противоречие с материалния закон и при погрешно възприемане на фактическата обстановка по случая. Касаторът счита, че както в АУАН, така и в НП ясно са описани всички елементи от състава на нарушението. Излага подробни съображения, че със своите действия А. Ю. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Претендира отмяна на решението и потвърждаване на НП, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Доводите в касационната жалба са повторени в представени по делото писмени бележки.

Ответникът - А. Ю., не се явява и не изпраца представител. Не изразява становище по оспорването.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен съд София-град, в настоящия ХХІХ-ти касационен състав, като прецени

събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетели са разпитани актосъставителя В. Н. Ш. и Д. Ю. – присъствал като пасажер в автомобила, управляван от А. Ю.. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че на 22.05.2025г., около 15:39 часа жалбоподателят Ю. управлявал л.а марка „Форд“, модел „Мустанг“, с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел по ул. „А.. С. М.,“ с посока на движение от ул. „8-ми декември“ към [улица]. В автомобила с него бил св. Д. Ю.. Зад него се движел патрулен автомобил на ОПП-СДВР, с който св. В. Ш. и К. С. – полицаи при 07 РУ-СДВР, изпълнявали служебните си задължения. Извършвайки маневра завой наляво Ю. подал повече газ и започнал да изнася задницата на автомобила наляво-надясно, създавайки предпоставки за ПТП, като с действията си използвал отворените за обществени ползване пътища за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари. Това му поведение провокирало полицейските служители да го спрат за проверка, като му подали звуков сигнал. Действията на жалбоподателя били окачествени като умишлени, поради което свидетелят Ш. му съставил АУАН № ГА 3683915/22.05.2025г., който бил подписал без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН от изготвянето на акта, такива също не са постъпили. При пълна идентичност на посоченото в АУАН било издадено и атакуваното НП, с което на А. Ю. е наложена глоба в размер на 3 000 /три хиляди/ лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Преценявайки събраните доказателства, въззивният съд е кредитирал показанията на разпитания в хода на съдебното следствие служител на ОПП СДВР – В. Ш., които счел за логични, последователни, непротиворечиви и еднопосочни. От тях се установява, че жалбоподателят действително е управлявал процесния автомобил на посоченото в АУАН и НП място, като при извършване на маневра „завой наляво“ е подал газ и започнал да изнася задницата на автомобила наляво-надясно. Като логични и напълно последователни са възприети и показанията на свидетеля Ю., независимо от очевидно близките му приятелски взаимоотношения с наказаното лице. Според съда свидетелят е станал очевидец на случката и в този смисъл показанията му допринасят съществено за изясняване на фактическата обстановка. Посочил е, че събраните гласни доказателствени средства са в унисон с частта от представената в НП фактическа обстановка, в която е описано рязко повишаване на оборотите на МПС, превъртане на задните задвижващи колела и поднасяне на задната част на автомобила.

По-нататък в решението съдът е възпроизвел съдържанието на посочената от АНО за нарушена разпоредба на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Съобразно съдържанието на НП е счел, че жалбоподателят е санкциониран именно за това, че използва пътищата, отворени за обществено ползване, не по предназначение. Като деяния, чието извършване биха били в разрез с предназначението на пътищата са изброени от съда опасното шофиране, несъобразено с въведените ограничения на скоростта, умишленото занасяне на автомобила, неговото завъртане, осъществяването на действия, които в практиката се окачествяват като „дрифт“. Според СРС извършените от жалбоподателя деяния, описани в НП не биха могли да бъдат определени като такива по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. С аргумент от чл. 2, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП въззивният съд е приел, че мястото на

извършване на процесното деяние се явява път, отворен за обществено ползване, тъй като обикновено се използва за движение на превозни средства при еднакви условия за всички участници в движението. При потеглянето си от спряло положение, водачът на автомобила подал газ и навил волана с цел промяна на посоката на движението си, при наличие на насрещно движещи се МПС, които следва да пропусне, доколкото се касае за кръстовище. Според съда, безспорно при потеглянето си жалбоподателят е подал повече от необходимата газ за извършване на завой наляво, което се дължи на неправилната преценка на водача за това какво усилие върху педала на автомобила би било достатъчно, а това било продиктувано от скромния му шофьорски опит (по-малък от 1 година) и факта, че е шофирал МПС със значителна мощност. Прието е, че липсват безспорни доказателства, въз основа на които да се приеме, че жалбоподателят е използвал пътното платно за цели, различни от предназначението, свързано с превоз на хора и товари. Посоченото в наказателното постановление изпълнително деяние „рязко повишаване на оборотите на МПС, превъртане на задните задвижващи колела и поднасяне на задната част на МПС“, съдебният състав на СРС е приел за тъждествено с наложилото се в практиката понятие „дрифт“, описано в мотивите на съда като „плъзгане, пързаяне“; техника на шофиране, при която водачът преднамерено извежда превозното средство извън контрол чрез презавиване и форсиране, довеждайки до загуба сцеплението на част от колелата, при което автомобила се движи напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Съдът е отбелязал, че нито в АУАН, нито в НП е използвана тази дума, а действията на нарушителя са детайлно описани с думи, които имат общоизвестно значение. Посочил е, че дори и да се приеме, че автомобилът, управляван от жалбоподателя, е поднесъл при извършване на маневрата, действията му не следва да се приемат за умишлена загуба на контрол върху МПС-то. Целенасоченото привеждане на автомобила до състояние на приплъзване, характеризиращо се като „дрифт“, се извършва чрез повишаване оборотите на двигателя на автомобила, завъртане на волана последователно вляво и вдясно, както и чрез други начини за въздействие върху управлението. Последица от това е неколкостепенно последователно поднасяне в задната част на превозното средство, което в настоящия случай не се твърди да е настъпвало. Това, че двигателят на автомобила е бил форсиран при предприемането на маневра, според съда не води еднозначно до извода, че подаването на газ е с цел извеждане на автомобила от контрол, респ. няма основание да се приеме, че действията на жалбоподателя са били умишлени и тенденциозни. Обобщено е, че водачът е използвал отворените за обществено ползване пътища съгласно тяхното предназначение, поради което не е осъществен състава на нарушението по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП. С тези мотиви е отменено процесното НП.

Решението е валидно и допустимо, но неправилно. Постановено е при неправилно възприета фактическа обстановка, което е довело до формиране на грешни правни изводи за несъставомерност и недоказаност на вмененото на А. Ю. нарушение.

В противоречие с приетото от районния съд касационната инстанция счита, че със своите действия ответникът в настоящото производство е осъществил както от обективна, така и от субективна страна нарушението по чл. 104б т. 2 от ЗДвП, като законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност за това нарушение и правилно му е наложена съответната сакция.

С нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП законодателят въвежда забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Безспорно е установено от доказателствата по делото, че А. Ю. при ляв завой е форсирал двигателя на автомобила, подал е рязко газ, като е извел превозното средство от сцепление, при което задната част на автомобила, чрез приплъзване

и поднасяне е преминала вляво и вдясно. Това негово поведение не може да бъде оправдано със скромния му шофьорски стаж, нито с високата мощност на управляваното МПС, в какъвто смисъл са изложените от съда мотиви. В случая не се касае за неволно поведение на водача, още повече, че по делото липсват данни пътната настилка да е била хлъзгава, при което водачът да е загубил контрол върху автомобила. Напротив, поведението му и това на превозното средство са възприети пряко от посочените в АУАН свидетели, един от които е потвърдил пред съда, че при потегляне от кръстовището водачът е подал рязко газ и започнал да изнася задницата на автомобила наляво и надясно.

Въз основа на събраните доказателства касационната инстанция приема, че нито пътните условия, нито техническото състояние на автомобила са налагали потегляне с рязко подаване на газ, което налага извод, че поднасянето на автомобила е било умишлено. Дали с това си поведение А. Ю. е създал опасност за останалите участници в движението и/или е застрашил живота и здравето им е без правно значение за съставомерността на извършеното деяние, защото съставът на нарушението изисква единствено водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение - за превоз на пътници и товари, което е доказано от събраните по делото доказателства. Друго не следва от показанията на св. Д. Ю., който е в близки приятелски отношения с нарушителя - обстоятелство, което поставя под съмнение достоверността на показанията му.

Посочвайки като нарушена разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, наказващият орган ясно е описал в обстоятелствената част на постановлението всички елементи от обективната страна на нарушението. Без значение е как и по какъв начин е въздействано върху системите на автомобила, за да се постигне ефектът на поднасяне на задната част на автомобила. Не е релевантен и опита на водача. Не се касае до случайно деяние, а за умишлено използване на конкретния пътен участък за други цели, а не съобразно неговото предназначение. Не е нужно за целите на съдебното производство да се установи как е постигнат конкретният ефект, след като неговото външно проявление е едно отклоняващо се от нормалното движение на автомобила (поднасяне на задните колела на автомобила и презавиване със загуба на сцеплението на задните колела на автомобила). Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици, поради което е била създадена и опасност за движението и участниците в него по смисъла на § 6, т. 28 от ДР на ЗДвП.

От тази гледна точка деянието не може да бъде квалифицирано и като "маловажен случай" на административно нарушение. Проверката за наличие на основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН включва в обсега си обективни и субективните признаци, относно: степента на обществена опасност на деянието и дееца и сравнението с други сходни и типични за деянието хипотези; съдебното минало и административните нарушения, извършени от нарушителя, постигане целите на наказанието, въпреки освобождаването от административно-наказателна отговорност, отношението на извършителя към извършеното и към последиците от извършеното, възрастта и имотното състояние на извършителя. Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид.

В случая не се установяват обстоятелства, налагащи приложението на чл. 28 от ЗАНН. От друга страна, засегнатият кръг обществени отношения, обосновани от целта на ЗДвП, разписана в чл. 1, ал. 2, свързана с опазване живота и здравето на участниците в движението по пътищата, е изведен като специален и под особена закрила, поради което нарушенията, които ги засягат са с по-висока степен на обществена опасност от другите административни нарушения. Следователно

липсват аргументи и доказателства за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай.

С оглед изложеното настоящият касационен съд приема, че обжалваното решение на СРС е неправилно и следва да се отмени. Предвид, че делото е изяснено от фактическа страна, вместо него следва да се постанови друго, по съществуто на спора, с което да се потвърди издаденото срещу А. Ю. наказателното постановление.

При този изход на делото, основателно се явява направеното от процесуалния представител на касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН, чл. 37, ал. 1 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от НЗПП, в полза на СДВР следва да се присъди възнаграждение в минимален размер на 130 лв. /66,47 евро/, съобразно фактическата и правна сложност на спора, вида и обема на извършените процесуални действия.

Водим от горното Административен съд София-град, ХХІХ-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 182 от 15.01.2026 г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 134 - ти състав, по анд № 12238/2025 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23 – 4332 – 013187 от 16.06.2025 г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на А. Ю. е наложена глоба в размер на 3 000 /три хиляди/ лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП..

ОСЪЖДА А. Ю. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и 47 цента/.

Решението не подлежи на оспорване.

Председател:

Членове: